

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 441/2020
21.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миле Крстић, адвокат из ..., против туженог „Симпен“ доо Бујановац, ради потраживања из радног односа, решавајући сукоб стварне надлежности између Привредног суда у Лесковцу и Основног суда у Врању, на седници одржаној 21.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За поступање у овом предмету стварно је надлежан Основни суд у Врању.

О б р а з л о ж е њ е

Основни суд у Врању се решењем П1 160/19 од 09.03.2020. године, огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе доставио Привредном суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност, а предмет је уз пропратни акт П 420/2020 од 06.10.2020. године доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14 и 18/20) и члана 30. Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, бр.116/08...88/18), Врховни касациони суд је одлучио да је за поступање стварно надлежан Основни суд у Врању.

Тужиоци су поднели тужбу Основном суду у Врању дана 25.07.2019. године. Предмет тужбеног захтева је исплата неисплаћене зараде и припадајућих доприноса.

Решењем Привредног суда у Лесковцу Рео 3/2018 од 13.03.2019. године, покренут је претходни стечајни поступак за испитивање испуњености услова за отварање поступка стечаја у складу са УППР стечајног дужника овде туженог.

У пропратном акту Привредни суд у Лесковцу је навео да наведеним решењем није отворен поступак стечаја, јер је тај суд након спроведеног претходног стечајног поступка донео решење Рео 3/18 од 13.03.2020. године, којим је одбачен УППР као непотпун и неуредан, на које решење је изјављена жалба.

Према одредби члана 22. став 2. Закона о уређењу судова Основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд. Према одредби члана 25. став 1. тачка 4. истог закона прописано је да привредни суд између осталог суди у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја.

Одредбом члана 68. став 1. Закона о стечају ("Сл. гласник РС", бр. 104/2009...95/2018) прописано је да ако је покренут претходни стечајни поступак, стечајни судија заказује рочиште ради расправљања о постојању стечајног разлога за отварање стечајног поступка најкасније у року од 30 дана од дана пријема предлога за покретање стечајног поступка, чланом 69. став 1. истог закона да стечајни судија отвара стечајни поступак доношењем решења о отварању стечајног поступка којим се усваја предлог за покретање стечајног поступка, док је одредбом члана 73. став 1. истог закона прописано да правне последице отварања стечајног поступка наступају даном објављивања огласа о отварању поступка на огласној табли суда.

Како у конкретном случају поступак стечаја над туженим није отворен, јер је у спроведеном претходном стечајном поступку утврђено да нису испуњени услови, то из наведених законских одређења следи да нису наступиле последице отварања стечајног поступка, па нема ни примене одредби Закона о уређењу судова у погледу стварне надлежности привредних судова у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Како се ради о спору између физичког и правног лица у вези са потраживањем из радног односа, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић